

levering af ikke solgte varer kan finde sted, hvorved det må tages i betragtning, om den af detailhandlerne ønskede udkørsel af mælk 2 gange daglig er gennemført.

Ad § 8.

Bestemmelsen træder i stedet for § 5 i den nugældende bekendtgørelse af 19. august 1940, således som denne er ændret ved bekendtgørelse af 15. juli 1942.

Man har ment det mindre hensigtsmæssigt i selve loven at fastsætte, hvilke varer der må forhandles sammen med mælk og fløde, men foreslår, at dette sker ved en bekendtgørelse, da det er tænkeligt, at der kan blive behov for tid efter anden at foretage ændringer på dette punkt.

Ad § 9.

I paragraffen foreslås, at handelsministeren fastsætter nærmere retningslinier for kommunalbestyrelsernes afgørelser i henhold til §§ 2 og 4.

Ad § 10.

I paragraffens stk. 1 fastsættes, at detailpriserne på mælk og fløde tillige med rabatsatserne skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Det forudsættes, at priserne ansættes under hensyntagen til de lokale forhold, den på stedet eventuelt gennemførte mælkeordning, detailsalgenhedernes antal m. v.

Bestemmelserne i stk. 3—7 er nye. Der oprettes gennem disse bestemmelser et ankenævn, til hvilket kommunalbestyrelsens afgørelser med hensyn til godkendelse af priser og rabatsatser kan indankes. Der har i tiden siden mælkelovens ikrafttræden i 1940 ganske vist kun været få tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen og mejerierne har været uenige om mælkeprisen, men i de tilfælde, hvor uenighed har foreligget, har det til gengæld vist sig, at spørgsmålet kan trække længe ud. For at skabe mulighed for en hurtig afgørelse i sådanne situationer foreslås et ankenævn oprettet.

Det er i stk. 4 foreslået, at indankning af kommunalbestyrelsens afgørelse har opsættende virkning, hvorved man er gået ud fra, at ankenævnet, når dets afgørelse medfører ændring af gældende priser, vil kunne bestemme, at ændringen skal have virkning fra det af kommunalbestyrelsen oprindeligt fastsatte tidspunkt, idet den opståede difference udlignes gennem fremtidig prisansættelse.

Således som paragraffen er affattet, er det overladt til domstolene selv at afgøre, hvorvidt de af ankenævnet truffene afgørelser vil kunne underkastes domstolsprøvelse. I så henseende bemærkes,

at domstolene utvivlsomt vil kunne tage stilling til selve lovligheden af de af ankenævnet afsagte kendelser, ligesom domstolene iøvrigt vil kunne påkende egentlige retsspørgsmål. Derimod vil et af ankenævnet udøvet sagkyndigt skøn næppe kunne anfægtes af domstolene, for så vidt ankenævnet har holdt sig inden for rammerne af sin lovlige kompetence.

Ad § 11.

Medens bestemmelserne i lovudkastets §§ 1—10 umiddelbart får virkning for samtlige de kommuner, der er omfattet af loven, er det ifølge bestemmelserne i denne paragraf overladt til kommunalbestyrelsen, hvorvidt den vil søge handelsministeren om den bemyndigelse, der ifølge § 11 kan gives til koncessionering af handelen med mælk og fløde i vedkommende kommune. Bestemmelsen i § 11 indeholder regler, der svarer til § 9 i bekendtgørelsen af 19. august 1940.

Desuden indeholder udkastet bestemmelser om det materiale, der skal fremlægges, inden den omtalte beføjelse kan gives.

Forsåvidt angår de byer, i hvilke kommunalbestyrelsen allerede har fået bemyndigelse til at koncessionere handelen med mælk og fløde i medfør af § 9 i handelsministeriets bekendtgørelse af 19. august 1940, har man betragtet det som en konsekvens af § 11, at kommunalbestyrelsen ved udløbet af koncessionerne må tage de i § 11 omhandlede spørgsmål op til fornyet overvejelse og indsende det fremtidige grundlag for kommunens mælkeordning til handelsministerens godkendelse. Iøvrigt henvises i denne forbindelse til forslaget § 15, sidste stykke, hvorefter handelsministeren fastsætter fornødne overgangsbestemmelser.

Paragraffens stk. 2 tager sigte på at give retningslinier for den rationalisering af mælkehandelen, som foretages ved gennemførelse af koncessionsordninger gennem § 11. Der tilsigtes således en tilstrækkelig udnyttelse af mejeriernes kapacitet, og der peges på, at man ved placeringen af faste udsalgssteder for mælk og fløde bør tilstræbe at skabe en passende omsætning for disse. Med hensyn til detailvognskørselen gives der i stk. 2 c anvisning på fortrinsvis at tilrettelægge mælkevognsruterne således, at forsyningen af områder med spredt bebyggelse sikres. Der er af hensyn til forbrugernes forsyning ikke hermed tilsigtet at give nogen almindelig regel om at afskære områder, der hidtil har været betjent af detailvogn, fra denne handelsform.

Stk. 3 fastsætter, at indehavere af mejerier, faste udsalgssteder og detailvognsruter, der ned-